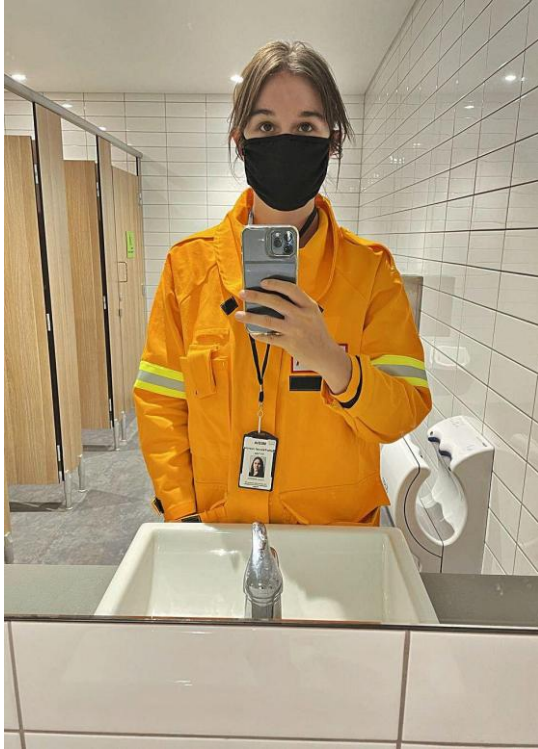

El desitjat retorn a casa en temps de pandèmia

Molts gironins que treballen a l'estranger no han pogut visitar la família des de fa més d'un any per les mesures contra el coronavirus

F Marta Pascual Juanola/WAtoday

Les mesures sanitàries adoptades arreu del món per combatre el coronavirus han limitat de manera notable, des que fa un any es va declarar la pandèmia, els viatges internacionals. I això ha tingut un efecte evident en el turisme, però també ha afectat, i molt, les persones que viuen expatriades. De fet, no haver pogut tornar a casa durant molts mesos és el que més lamenten bona part dels gironins que viuen a l'estranger amb els quals Diari de Girona es va posar en contacte fa un any, perquè expliquessin com vivien la crisi sanitària mundial, i amb els quals ha tornat a parlar perquè expliquin en quina situació es troben en l'actualitat.

Mariona Hostench, per exemple, una emprenedora de Sant Joan de Mollet que va muntar fa tretze anys a Hong Kong una empresa que distribueix material sanitari i productes alimentaris, comenta que «ja farà més d'un any que no hi poso els peus, a Girona, i ho trobo molt a faltar». Les autoritats d'aquella regió xinesa amb un règim econòmic i de llibertats especials van decretar des del primer moment limitacions a les entrades al país, prohibint-les als no residents i exigint als residents quarantenes, tests negatius, etc... Fins el punt que es van habilitar hotels especials perquè els residents que tornaven de viatge hi fessin aquestes quarantenes obligatòries, que després del Nadal van ser de fins a 21 dies.

Les autoritats de Hong Kong també han habilitat espais per a possibles positius no confirmats, i apliquen la tecnologia en la lluita contra el coronavirus: «Tenim una aplicació que indica on hem estat en tot moment, i si en algun establiment (escoles, gimnàs, restaurants, perruqueries, etc) hi ha hagut un cas positiu mentre tu hi ets, el govern se t'emporta 14 dies de quarantena a un camp d'habitacions pre-fabricades i t'hi fan dues proves de la COVID (una a l'arribada i una abans de sortir). En el cas que donis positiu, t'envien a l'hospital».

En paral·lel, es va iniciar un ambiciós programa de vacunació per etapes, començant pels grups de risc i i la gent gran, i que ja arriba a les persones de trenta anys. S'hi fan servir les vacunes Sinovac (xinesa) i BioNtech, que allà no distribueix Pfizer, sinó FoSun. «Esperem que amb les vacunes i una mica més de paciència, aviat poguem veure la llum».

Daniel Sánchez, investigador de Calonge que viu a Tòquio (Japó), també ha viscut un «any estrany», si bé de manera diferent: «Al Japó ara s'han acabat les restriccions, encara que de fet el govern no pot prohibir la mobilitat, només demana cooperació». En aquest sentit, «a part de factors globals, com fer servir la mascareta i la desaparició dels turistes, si parlem del meu dia a dia, la vida m'ha canviat poc. No he estat mai estrictament confinat i he continuat treballant com ho havia fet abans del coronavirus». Sí que l'ha afectat de manera especial el «no poder tornar a casa. L'últim cop que vaig tornar va ser a la primavera del 2019. Molts dels expatriats que viuen al Japó trien les vacances de primavera per tornar perquè són les més llargues de l'any, així que per a molts de nosaltres ara fa exactament dos anys que no tornem a casa».

En canvi sí que ha pogut venir a Girona Ignasi Vegas, de Cassà de la Selva, que treballa en una empresa del sector agrícola a Manila (Filipines). I va ser fa poc: «Vaig haver de passar un confinament a la tornada, amb la dona embarassada i noves restriccions al país». De fet, assegura que «tot el que suposa viatjar aquests dies donaria per a un altre article: PCRs, quarantenes, justificants, vises, autoritzacions per viatjar, restriccions d'arribades...».

Manila, segons Ignasi Vegas, «està considerada la gran ciutat amb el confinament més llarg del món. Les restriccions de moviments van durar des del març fins el juliol de 2020, amb un toc de queda de 8 de la tarda a 5 del matí, i el cert és que tot i que mai s'han aixecat del tot, hem viscut un final de 2020 bastant més relaxat». Vegas remarca que encara que la taxa de mortalitat no hagi estat tan elevada com la catalana («la població filipina és força jove»), sí que la pandèmia i les restriccions associades hi han provocat altres efectes, i molt greus: «Un 25% de la població viu per sota el llindar de la pobresa i cobra per dia treballat, i una crisi com aquesta accentua la pobresa».

L'agost passat les mesures es van suavitzar «i fins i tot vaig poder tornar a Girona». Però en les últimes setmanes «han tornat les restriccions més estrictes. No es pot fer feina presencial si no ets treballador essencial (sectors molt limitats), està tot tancat (botigues i restaurants) i hi ha un toc de queda de 6 de la tarda a 5 de la matinada».

I és, que, apunta, en els últims tres mesos «la situació s'ha girat com un mitjó, s'han multiplicat per cinc els casos en relació amb el desembre i els hospitals ja no poden admetre la gent que té complicacions; hi ha gent que acaba morint a la porta d'urgències sense poder rebre tractament».

A més, a les Filipines va molt lent el procés de vacunació: «Les vacunes arriben molt lentament i no s'espera que el procés s'hagi completat fins a mitjans-finals d'any. L'esforç es concentra a Manila, que amb 20 milions de persones és on es viu la pitjor situació. La gran esperança aquí és que Europa deixi lliures dosis d'AstraZeneca i també el suport que està donant la Xina amb la seva vacuna (Sinovac) i la que està a punt d'arribar (Sinopharm)».

En canvi, a la zona de Perth, a Austràlia, on resideix la periodista gironina Marta Pascual Juanola, «la vida s'assembla més als mesos pre pandèmia que no pas al març de l'any passat, quan ens van confinar per primera vegada». Pascual comenta que «els mesos més durs van ser entre finals de març i principis de juny, quan estàvem sota confinament domiciliari i només podíem sortir per fer exercici, anar a comprar i rebre atenció mèdica. Treballar com a periodista des de casa durant el confinament va ser tot un repte, però per sort vam poder tornar a la redacció a principis de juny. Des d'aleshores hi ha hagut canvis constants de restriccions territorials entre estats en funció dels casos positius de COVID-19 en altres ciutats del país».

A Austràlia Occidental, on ella viu, «hem tingut sort que gairebé no hem tingut casos, i tots els viatgers internacionals que han dut la COVID-19 a Perth han donat positiu durant el període de quarantena en hotels, fet que ha limitat el contagi. Però cada vegada que altres estats com Nova Gal·les del Sud o Victòria tenien un repunt de casos positius, Austràlia Occidental tancava les fronteres estatals, deixant Perth aïllat de la resta del país i gent que havia anat a celebrar les festes de Nadal en família, o a visitar amics, atrapats en puntes oposades del país. Per això no he gosat reservar vacances ni tan sols dins del país, per por a no poder tornar a casa si de cop hi ha un altre rebrot. De vacances internacionals o visites a la família a Catalunya ja ni parlar-ne. Les fronteres nacionals d'Austràlia encara estan tancades i tan sols es pot entrar i sortir del país amb una exempció del govern».

Prova de la diferent manera de fer a a l'hora de prevenir a Austràlia Occidental és que el febrer es va decidir «confinar tots els ciutadans de Perth durant una setmana arran d'un cas positiu de la variant britànica del virus en un guarda de seguretat d'un dels hotels on els viatjants internacionals fan quarantena. Tot i ser tan sols un cas, es va decidir fer un confinament total durant cinc dies per prevenir el contagi entre la població». Marta Pascual, però, no es va quedar a casa: «Al mateix temps, al nord de la ciutat hi va haver un dels incendis més grans recentment, on es van cremar més de 80 cases i milers d'hectàrees de bosc. Em va tocar a mi cobrir els incendis, així que em vaig passar el confinament 'desconfinada' a peu de carrer. Això sí, amb mascareta».

Des d'aleshores, afegeix, «tot ha tornat a la normalitat. Els bars, restaurants i botigues estan oberts i l'economia d'Austràlia Occidental està entre les millors del món. L'única cosa que ens recorda que estem enmig d'una pandèmia global és el fet que hem d'escanejar un codi QR amb el mòbil cada vegada que entrem a un establiment perquè, si hi ha algun infectat per la COVID-19, puguin informar a tothom que hi hagi pogut estar en contacte i fer-los confinar a casa». Ara bé, Marta Pascual també deixa clar que «estar lluny de casa des del 2019 sense veure família ni amics ha estat bastant dur, i ara per ara no sé quan podré tornar a veure'ls. És curiós que gran que sembla el món quan no es pot viatjar i s'està lluny de casa. El govern federal diu que haurà vacunat a tothom entre ara i l'octubre, però amb els bloqueigs de dosis a Europa i altres problemes de distribució potser tardarem més. Mentrestant, som afortunats de no haver de dur mascareta i de poder dur una vida normal».

Publicat a: Diari de Girona, 11 d'abril de 2021

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/dominical/2021/04/11/desitjat-retorn-casa-temps-pandemia/1099256.html>